

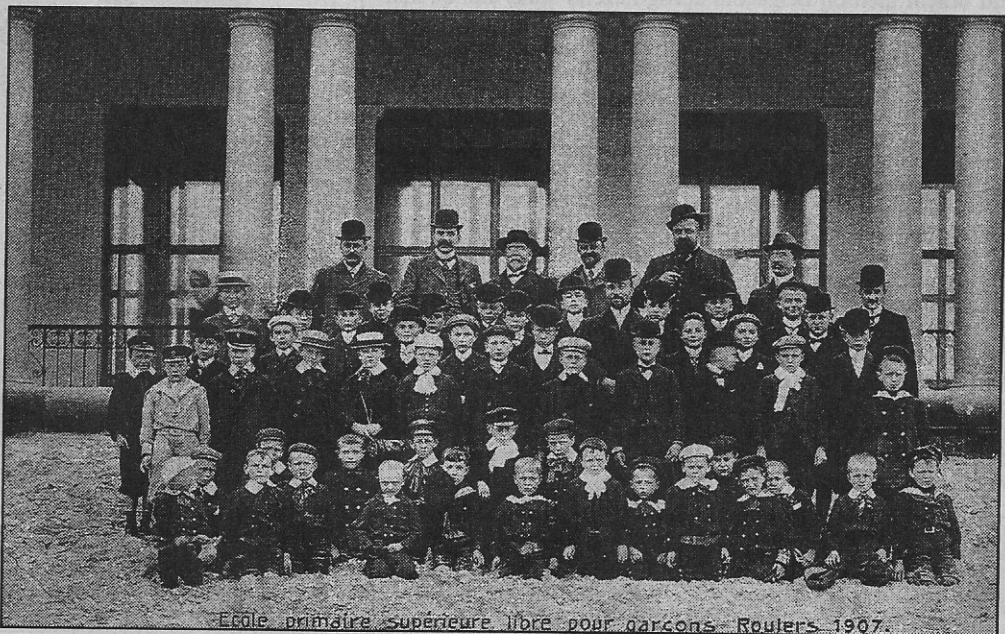
Wij reizen om te le-e-ren

Hebt u ze ook weer gezien bij het begin van de lente, de groepen joelende kinderen die een jaarlijkse klasuitstap maken ?

Van heinde en verre komen ze naar de zee om te stoeien, en soms ook een bezoek aan één of ander museum te brengen. Maar ook van de vele Oostendse scholen ziet men volle autocars met vrolijke bengels, ergens naar het binnenland vertrekken. Het behoort nu eenmaal tot de jaarlijkse terugkerende traditie.

Onlangs ontdekte ik een prentkaart uit 1907, van een paar Roeselaarse klassen die onder de geleide van hun edelgestrengte onderwijzers, gekleed met jas, strikje en bolhoed, de pas gebouwde Koninklijke Galerijen bezochten en er een herinneringsfoto op prentkaarten lieten drukken. Dit deed me denken aan toen ik mijn eerste schoolreisjes als leerling van de Conscienschool mocht maken. Het eerste jaar vertrokken we naar de Kemmelberg, waar we reeds meenden op het dak van de wereld te staan. In het tweede studiejaar was de uitstap naar de bossen van Varsenare. De onderwijzer Beuprez, die later hoofdkommissaris van Politie zou worden, had ons de uitstap als zeer avontuurlijk beschreven. Hij zei ons langs waar onze autocar zou rijden, met het gevolg dat ik thuis kwam met het bericht dat we voor 7 fr naar de grote bossen van Varsenare, langs Luxemburg zouden rijden. Deze vergissing heb ik jarenlang moeten aanhoren, dat ik met school naar Varsenare langs Luxemburg was gereisd, wat natuurlijk Oudenburg was geweest. Het jaar daarop reden we waarlijk naar het buitenland, nl. naar de Kasselberg. En fier dat we waren ! Het volgende jaar ging het niet verder dan de duinen en bosjes van De Haan. Toen we in het 5de leerjaar zaten was de geplande reis de dierentuin van Antwerpen, maar gezien de slechte economische toestand van de dertiger jaren, moesten verschillende leerlingen bij geldgebrek afhaken, waarop de kritiek kwam : „Waarom moesten ze zo ver gaan !”.

Wat mij uit die jaren vooral bijbleef, was het picniczakje

Een Roeselaarse school in 1907, gekiekt voor de Koninklijke Galerijen

Het tweede studiejaar van de Conscienschool in de bossen van Varsenare in 1934

dat niet genoeg kon gevuld worden : zoveel boterhammen met dit en dat, wat koekjes en chocolade, een banaan en een appel en wat weet ik meer. Ik herinner mij nog de opmerking toen men mij in het eerste jaar zag naar de car komen „Ik geloof dat die voor 14 dagen vertrekt !” Dit eetzakje had een triestige aanblik bij terugkomst. Halfverorberde boterhammen, gesmolten chocolade en een geplette banaan, samengedrukt met enkele geplukte en reeds verwelkte veldbloemen, samen meer het uit-

zicht van een uitgekeerde vuilnisemmer dan van een proviandzakje.

Een ander feit die bijbleef was het ritueel bij het vertrek van de autocar. Pas had de chauffeur de motor aangezet of één van de bende begon luidkeels te zingen : „Wij reizen om te le-e-ren”, waarop iedereen inviel met de rest van het lied „Door heel het land, en hebben als wij keren ook meer verstand. Naar het oosten en het westen...” Dat hoorde er nu eenmaal bij en we waren bewust dat de uitstap

ons veel zou leren.

Later, in het middelbaar onderwijs, was het de gewoonte voor veel Oostendse klassen om bij het jaarlijks reisje met de maalboot over zee de Schelde tot Antwerpen op te varen. De maalboot zou daar een kuisbeurt ondergaan. De leerlingen keerden met de trein terug, doch die zongen niet meer „Wij reizen om te le-e-ren”, ze vonden dat goed voor de lagere school.

Velen zullen nu denken zoals ik „Waar is die goede oude tijd gebleven ?” (Omer Vilain)